

Sygn. akt **XI Ka 641/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Jaroszyński (spr.)

Sędziowie: Dorota Dobrzańska

Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant: Agnieszka Furdel

przy udziale prokuratora Doroty Grzegorzczak

po rozpoznaniu dnia 28 października 2020 r.

sprawy **K. W. (1)** urodzonego (...) w B., syna K. i E. z domu K.

oskarżonego z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 9 lipca 2020 roku sygn. akt II K 148/19

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego K. W. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu w Opolu Lubelskim do ponownego rozpoznania.

Katarzyna Żmigrodzka Mariusz Jaroszyński Dorota Dobrzańska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 641/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. *Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji*

Wyrok Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 9 lipca 2020 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 148/19.

1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. <i>Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	K. W. (1)	Niekaralność oskarżonego.	informacja z KRK	203
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-	-	-	-	-

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp.	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK.	Brak podstaw do kwestionowania stwierdzonej okoliczności, bowiem informacja została wydana przez punkt informacyjny KRK w L., jako podmiot do tego właściwy.

<p>1.1.6. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu</p>
<p>-</p>	<p>-</p>	<p>-</p>

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia: art. 4, 7, 9, 167, 366 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść.</p>	<p>zasadne x częściowo zasadne niezasadne</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Sąd Okręgowy w znacznej części uznał zarzuty apelującego za zasadne, o czym szczegółowo będzie mowa poniżej.</p> <p>Zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.), prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), sąd meriti zobowiązany był do poddania w</p>		

toku procesu, w tym w szczególności w fazie wyrokowania, drobiazgowej analizie wszelkich okoliczności sprawy, istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł sąd ten powinien rozważyć i ocenić dowody obciążające, jak i „odciążające” oskarżonego. Następnie zaś, niezbędne było zajęcie w odniesieniu do powyższych kwestii kompleksowego, logicznego i wyczerpującego stanowiska w części motywacyjnej wyroku.

Sąd I instancji, nie sprostął w pełni powyższym standardom. Rzecz bowiem w tym, że analiza akt sprawy oraz lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia doprowadziły do wniosku, że uwzględnił on wyłącznie okoliczności korzystne dla K. W. (1), natomiast nie przeanalizował wystarczająco tych, przemawiających na jego niekorzyść. Nie dokonał nadto, co istotne, ich prawidłowej oceny, stawiając w większości tezy, które nie mogły zyskać aprobaty Sądu odwoławczego. Ocena dowodów przeprowadzona w sposób wybiórczy, lub jej zastąpienie dowolnymi stwierdzeniami, nie może zostać uznana za miarodajną i odpowiadającą wymogom art. 7 k.p.k., a tym samym dokonane ustalenia faktyczne, posiadają również status wadliwych.

Przechodząc bardziej szczegółowo na grunt sprawy niniejszej należy wskazać, że sąd meriti w uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia, analizując w pierwszej kolejności wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania Z. R., wskazał jedynie, że uznał za wiarygodne te, które obydwójce złożyli na etapie postępowania sądowego (k. 183v).

Nie uzasadnił jednak w sposób logiczny i przekonujący, dlaczego nie uznał za zgodne z prawdą przyznanie się K. W. (1) do popełnienia zarzucanego mu czynu, poczynione przez niego podczas pierwszych wyjaśnień złożonych na etapie postępowania przygotowawczego. Ograniczył się w tej mierze do dowolnego stwierdzenia, iż przedstawiają one wersję zdarzenia wykreowaną w porozumieniu z Z. R. i P. M. na potrzeby postępowania karnego.

Wyjaśnienia zaś złożone przez oskarżonego na rozprawie bynajmniej nie cechują się konsekwencją. W swoich wyjaśnieniach z dnia 22 sierpnia 2019 roku, K. W. (1) wskazał, iż „wymyślili” ową wersję w szpitalu, razem z Z. R. i P. M.. Jednakże za chwilę, w tych samych wyjaśnieniach podał - „wygląda jakby P. wymyślił tą wersję”, co z kolei wskazuje na jego niepewność w tym przedmiocie, aby na koniec stwierdzić, że to kolega zrobił z niego „kozła ofiarnego” (k. 150v – 152v). Owa relacja z pewnością nie daje podstaw do uznania, iż jest spójna. Jako wręcz naiwne jawią się przy tym depozycje oskarżonego, iż nie wiedział, że za udzielanie narkotyków grozi odpowiedzialność karna.

Nie sposób także uznać za Sądem Rejonowym depozycji Z. R. z dnia 19 grudnia 2019 roku, gdzie wskazała, że podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym złożyła inne zeznania, ponieważ bała się konsekwencji. Zauważyć przy tym należy, że konsekwencje dla tego świadka, zarówno przy pierwszej, jak i przy drugiej z podawanych przez nią wersji, mogły być jedynie takie same. Wbrew twierdzeniom sądu

meriti, jej relacja nie jest w pełni zgodna oraz spójna z tą podawaną przez oskarżonego, już chociażby poprzez sformułowane przez nią stwierdzenie, iż w dniu zdarzenia, kiedy wchodzili do karetki K. W. (1) powiedział, że „to on to zrobił i może dlatego później ... przyjęliśmy taką wersję” (k. 170).

Co się zaś tyczy K. W. (2), to nie do przyjęcia jest stwierdzenie, iż jego zeznania są spójne i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Nie są nadto z pewnością zgodne z relacją syna, który w dniu 22 sierpnia 2019 roku wyjaśnił, iż dopiero po jednym - dwóch miesiącach wykrył ojcu prawdziwy przebieg zdarzenia, natomiast w dniu jego zajścia nie rozmawiali ze sobą (k. 152v). Świadek zaś podał, tego samego dnia, podczas rozprawy głównej, że rozmawiał z oskarżonym o prawdziwym przebiegu zdarzenia, kiedy ten wyszedł ze szpitala, aby za chwilę wskazać, że było to niedługo po, jakieś dwa tygodnie (k. 155). Sąd odwoławczy nie może zatem zaakceptować uznania owych depozycji za niezawierających wewnętrznych sprzeczności, mając na względzie, że tego samego dnia K. W. (2) ostatecznie wskazał, iż syn powiedział mu, że narkotyki mieli od P. M., tuż po zdarzeniu jeszcze w szkole.

Ocena zeznań P. M. również budzi zastrzeżenia. Także w tym przypadku, uzasadnienie nie zawiera rzeczowej i logicznej oceny owego dowodu, z uwzględnieniem depozycji innych osób z postępowania przygotowawczego, a jedynie niczym nieopartą tezę, iż jako osoba mająca styczność z narkotykami, świadek zdawał sobie sprawę z odpowiedzialności karnej,

a zatem był on zainteresowany obciążeniem K. W. (1).

Zapoznając się z pisemnymi motywami rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż Sąd Rejonowy próbuje zdyskredytować wszystkie dowody mające świadczyć przeciwko oskarżonemu. Nie sposób bowiem, mając powyższe rozważania na względzie nie zauważyć, że przyznaje walor wiarygodności relacjom niespójnym i cechującym się brakiem konsekwencji. Sąd meriti odmówił natomiast waloru wiarygodności relacjom spójnym i logicznym złożonym na etapie postępowania przygotowawczego.

Już więc tylko mając na uwadze to, co zostało podniesione, nie sposób na obecnym etapie zaakceptować stanowiska sądu I instancji, zaprezentowanego w zaskarżonym wyroku. Powyższe argumenty pozwoliły na stwierdzenie, że dokonał on pobieżnej i nieprawidłowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy.

Wskazane powyżej okoliczności i trafna argumentacja zawarta w uzasadnieniu apelacji prokuratora sprawiają, iż wersja wydarzeń ostatecznie przedstawiona przez oskarżonego, jawi się jedynie jako linia jego obrony. W konsekwencji dokonana przez sąd meriti ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalony na jej podstawie stan faktyczny, nie mogą zostać zaakceptowane.

W tym stanie rzeczy, uwzględniając treść art. 454 § 1 k.p.k. (zgodnie z którym Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji),

Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę K. W. (1) przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.	
Wniosek	
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Powyższy wniosek jest zasadny z uwagi na zgłoszenie przez apelującego trafnych zarzutów oraz szczegółowe rozważania poczynione powyżej.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	-
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
-	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

-	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
-	
Zwiężle o powodach zmiany	
-	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	-	art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.	art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania.	art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

-		
5.3.1.4.1.	Uwzględniając treść art. 454 § 1 k.p.k., zgodnie z którym Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę K. W. (1) przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania	x art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Szczegółowe i wyczerpujące powody uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, wskazane zostały przy odniesieniu się przez Sąd Okręgowy do zarzutów apelującego.		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Ponownie prowadząc postępowanie jurysdykcyjne sąd I instancji będzie miał w polu widzenia poczynione powyżej uwagi, jak również argumentację prokuratora zaprezentowaną w apelacji. Tenże sąd, podda zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej, szczegółowej i wnikliwej ocenie, respektując wskazania logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, po czym ustali stan faktyczny, który podda właściwej ocenie prawnej. Właściwe zastosowanie reguł wynikających między innymi z art. 7 i 410 k.p.k., których zaskarżony wyrok nie respektował, będzie warunkiem koniecznym wydania prawidłowego orzeczenia. W miarę potrzeby swoje stanowisko Sąd Rejonowy uzasadni		

stosownie do wymogów art. 424 k.p.k.		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-	-	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-	-

PODPIS
Katarzyna Żmigrodzka Mariusz Jaroszyński Dorota Dobrzańska

1.3. Granice zaskarżenia		
1. Kolejny numer załącznika	1. 1	
2. Podmiot wnoszący apelację	3. oskarżyciel publiczny	
4. Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	5. całość wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 9 lipca 2020 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II K 148/19	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

6. # na korzyść 7. # na niekorzyść	8. # w całości		
10. # w części	11. #	12. co do winy	
15. #	16. co do kary		
19. #	20. co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
21. Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
22. #	23. art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
24. #	25. art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
26. #	27. art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
28. #	29. art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach		

	faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
30. #	31. art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
32. #	33. art. 439 k.p.k.		
34. #	35. brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
36. #	37. uchylenie	38. #	39. zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
1. Kolejny numer załącznika	40. 1		
41. Podmiot wnoszący apelację	42. oskarżyciel publiczny		
43. Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	44. całość wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 9 lipca 2020 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II K 148/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
45. # na korzyść	47. # w całości		

46. # na niekorzyść			
49. # w części	50. #	51. co do winy	
54. #	55. co do kary		
58. #	59. co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
60. Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
61. #	62. art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
63. #	64. art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
65. #	66. art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
67. #	68. art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
69. #	70. art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
71. #	72. art. 439 k.p.k.		
73. #	74. brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
75. #	76. uchylenie	77. #	78. zmiana